

HET ZWARTE SCHIP

Verbalen

Eerste druk januari 2026

Originele titel: *La Nave Nera*, Compagnia dei Trovatori,
2008

Published by special arrangement with Arianna Leti-
zia Agency, in conjunction with 2 Seas Literary Agency.

© 2008 NICOLA PUGLIESE

© 2026 Vertaling: ANNEMART PILON EN UITGEVERIJ
VAN OORSCHOT, AMSTERDAM

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, op
welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toe-
stemming van de uitgever.

Nicola Pugliese

Het Zwarte Schip

Verhalen

Vertaald door Annemart Pilon

Uitgeverij Van Oorschot
Amsterdam

Inhoud

7	Het Zwarte Schip
19	Agenda 1980
31	Dood op Maria Hemelvaart
43	De gevangene
57	De tijger naast hem
67	Witte wijn
77	De Grote Crisis
81	Knap gedaan, meisje

Het Zwarte Schip

De dag dat het Zwarte Schip de Golf binnenkwam, was het nacht. Echt nacht.

Een blauwachtige en diepe nacht, zwarter dan zwart, zonder enige redding of berouw, als een teken van voorbestemming? als voorgevoel dat vaart krijgt in de stilte? droevige treurnis waar geen woorden voor waren? wat?

Op een ander moment, veel en veel later, toen de wind uit een andere hoek waaide en andere wonderen, andere raadsels naar boven bracht, troosteloze hoop en ongebruikelijke ineenstortingen, pas toen die tijd van dood en ondervragingen voorbij was en er bij de mensen weer klavertjesvier aan hun vingers verschenen, toen pas gingen mensen rustig nadenken over de gebeurtenis en probeerden ze conclusies te trekken, en ging men gissen, en rezen er twijfels, en openstaande kwesties kwelden hen, krasten in de ogen van degenen die het hadden gezien, met hun eigen ogen echt hadden gezien, enfin, er zou vervolgens nog veel, heel veel tijd voorbij moeten gaan, want ik weet niet of jullie het gemerkt hebben: weemoedige vrolijkheid, onverdiend verdriet, de tijd tikt almaar door, en dus wat? de breuk

teweegbrengen? de dingen verstoren? weefsels bruusk en bloedend laten openscheuren? en waarvoor eigenlijk? voor een Zwart Schip dat 's nachts de Golf binnengleed?

Om te beginnen was niet iedereen het erover eens dat het Schip 'gleed': volgens sommigen doorkliefde het rustig de golven als een schip dat de golven doorklieft, volgens anderen scheerde het enkel over het wateroppervlak, raakte het het water dus niet, en zweefde het dus tussen de hemel en de zee, hoezeer het ook – uiteraard – dicht bij de zee was, of eigenlijk, zoals gezegd, dicht bij het wateroppervlak, en het hele arsenaal aan veronderstellingen kon je niet met deze twee hypotheses samenvatten, maar met een veel en veel grotere verzameling hypotheses, zeg maar oneindig groot, om eerlijk te zijn, maar er kan niet van alle getuigenissen verslag worden uitgebracht: wat stelt de schreeuw van een kind voor? de donkere blik van een vrouw die niets zegt? een klodder spuug van een oude man vol ongeloof? wat stelt een nauwkeurig verhaal van een nauwkeurige getuige voor? en om heel eerlijk te zijn: wat stelt het verhaal dat er nu over wordt verteld eigenlijk voor?

Stiltes en veronderstellingen, aannames en vermoedens daargelaten, feit is dat die nacht op de overgang van eind augustus naar begin september, oftewel precies tussen 31 augustus-1 september, in die donkere en in vele opzichten rustige uren, met die angstige adem die je vanbinnen voelt, of het vanwege het einde of het

begin is weet je niet, op dat smerige moment van de dood kwam het Zwarte Schip in stilte de Golf binnen als een hitsige vrouw, duister en zwaar als een uitgesproken vonnis, en ook licht, op een bepaalde manier, en ongrijpbaar, ja, heel ongrijpbaar: ware het niet dat er iets hards van metaal aanwezig was, ware het niet dat het nu een schaduw wierp zonder zich iets aan te trekken van nachtelijke schaduwen, hoe dan ook, het Schip, waar de kranten uitgebreid over zouden berichten en het nageslacht dus fabels over zou horen, gleed in de ziekelijke hijgende augustusnacht de Golf binnen, wie weet waar het vandaan kwam, wie weet waarom het tot stilstand kwam, en het spiegelgladde water van de wijk Santa Lucia – ook dat lijkt misschien vreemd – ontving het schip zoals ze altijd al boten en gammele sloepen, heen en weer geschudde vrachtschepen en kille olietankers, rommelige kotters en korvetten op avontuur had ontvangen, kortom, Santa Lucia ontving het met dat kalme, vredige voorkomen van haar, met een rustgevende omhelzing, kom, mijn kind, je bent er, sluit je ogen nu maar, ontspan je lippen, ga slapen, ga slapen en rust uit, en droom, als je kunt, de rest bestaat niet, ga slapen in je vrede vol onschuld, ga slapen.

Maar Santa Lucia met haar zeewater was iets voor ingewijden, voor mensen die er verstand van hebben: wat er feitelijk gebeurde was dat het Schip tot stilstand kwam op vijftig meter van het eerste cement, van de eenzame en gladgesleten kade, en het Schip stopte, en stil en roerloos bleef het de hele nacht liggen: de gol-

ven die kwamen en gingen, de landwind, de vermoeide vlucht van vogels die het gewend waren, de gelige streep van de horizon, de eerste stemmen van de ochtend, de blikken van nieuwsgierige mensen, ze raakten het schip allemaal niet, helemaal niet, het Schip bleef de hele harde nacht en de eerste uren van de dag die erop volgde stilliggen, en je moest je eigenlijk wel afvragen: zou het Zwarte Schip daar voor altijd blijven liggen, stel dat, laten we zeggen, de tijd zou stoppen? en er zat ook niets anders op dan je af te vragen wat voor schip het was, wat voor lading het had, wie de zeelui waren, wie de kapitein was, welke vlag er wapperde, de vlag die helemaal niet te zien was, net zoals er langs de flanken noch een naam noch een rederijlogo noch een identificatienummer te zien was, niks, niks noppes nada: het aanwezige schip droeg ontegenzeggelijk een teken van afwezigheid met zich mee.

Gabriella Amatrude, vierenzestig jaar, uit Ercolano, woonachtig aan de Via Galiani 7, Napels, huisvrouw van beroep, en vrouw, die 's ochtends de deur uit gaat om boodschappen te doen en ook vanwege het feit dat je vroeg de deur uit gaat als je op een bepaalde leeftijd bent, vroeger, steeds vroeger totdat de dood komt, enfin, Gabriella Amatrude vertelde in bijzonder klare taal dat zij het Schip had gezien, en dat het Schip Zwart was, en dat het de hele tijd stil en roerloos was blijven liggen, totdat er een licht windje opstak, een zeebries dit keer, en dat het Schip toen ging glijden en wegging, en ga me nou niet vragen waarheen want om eerlijk te zijn heb ik

daar niet echt op gelet, ik had trouwens ook deze zware tas bij me, kijk, deze, mijn schoondochter zegt altijd dat ik zo'n boodschappentas met wieltjes moet gebruiken, zo'n vierkante, nette tas, maar kijk, ik doe al veertig jaar lang boodschappen op mijn manier, iemand kan nu natuurlijk niet tegen me gaan zeggen neem deze tas, neem die tas, ik zou het niet weten, nee, echt niet, in alle eerlijkheid niet, het enige wat ik kan doen is vertellen wat ik dacht te zien, en wat ik dacht te zien is het volgende, namelijk dat het Schip richting Sorrento, Punta della Campanella, daar ergens, leek te gaan, en toen verdween het, het zal natuurlijk wel langs de kliffen van Capri zijn gekomen, waar had het anders naartoe kunnen gaan? en bovendien, als er niemand aan boord is, als het geen geluid maakt, als nergens ijzer of motoren klinken, hoe moet je daar nou wijs uit worden? we kunnen moeilijk met onze tas in de hand blijven staan om te kijken welke kant de schepen op varen, dan kunnen we het wel vergeten, als we elke ochtend gingen kijken, dan kunnen we het echt vergeten, het leven waar jullie nu buiten adem naar op zoek zijn is niet in dat Zwarte Schip, het is helemaal niet in dat schip, en zal ik jullie vertellen waarom? omdat het schip vertrokken is, en als het schip vertrokken is betekent dit dat het niks voorstelde, niks noppes nada, wat willen jullie dat het voorstelt – dat mogen jullie mij vertellen – een schip dat er feitelijk niet is?

Gabriella Amatrudes versie van de feiten verschilde nogal – zoals duidelijk en overtuigend geverifieerd kon

worden – van het verslag dat Alfonso Amitrano ervan deed, en je kunt wel mooi zeggen dat Alfonso Amitrano nog maar tien is en jullie weten hoe het is op die leeftijd, dat kun je wel mooi zeggen: maar de ware waarheid, voor zover je kunt weigeren die in de ogen te kijken, is dat Alfonso Amitrano, tien jaar oud, uit Boscotrecase, woonachtig in Napels aan de Via Cuma 47, met zijn ouders Antonio Amitrano en Giuseppina Janniello en met zijn broer genaamd Alessandro, over wie we het niet zullen hebben, steevast ruziemaakte, ook omdat Alessandro zich van alles in het hoofd haalde omdat hij ouder was, en waar staat geschreven dat je de pineut bent vanwege je leeftijd? pfff, dat zou wat zijn, dan kan je je hele leven wel de pineut zijn, op deze manier, als wat Alessandro zegt waar is: want er is altijd wel iemand ouder dan jij, hoe oud je zelf ook bent, en wat gaan we dan doen, hm? wat gaan we dan doen? maar dat zijn dingen van kleine kinderen, zei Alfonso Amitrano met een glimlach, en vervolgens begon hij over de gebeurtenis te vertellen, deze vreemde wonderlijke merkwaardige gebeurtenis, de gebeurtenis die nooit meer, misschien nooit meer, maar er was in ieder geval hoop, er was hoop, enfin, de ware waarheid bestond ontegenzeggelijk uit het feit dat hij die nacht tussen 31 augustus en 1 september een soort van had geslapen, of eigenlijk, laten we eerlijk zijn, hij had helemaal niet geslapen, want die avond op 31 augustus was Salvatore Vicinanza, een vriend van zijn vader, naar hun huis in de Via Cuma gekomen, hij was een vrolijke, grappige en